

Den højtærede Kultusminister skal jeg takke for en Bevilling, jeg tidligere har gjort mig til Talsmand for, nemlig Bevillingen til Friskoler i Byerne, der paa Finanslovsforslaget i Aar staar opført med et Beløb af 25,000 Kr. Det er mig en Glæde, at den højtærede Kultusminister har taget Hensyn til dette Ønske.

Der er en anden Sag, jeg gerne vilde henlede den højtærede Kultusministers Opmærksomhed paa. Jeg ved ikke, om der er kommet et Andragende fra det danske Kirkesamfund i Hamborg om Tilskud til en Kirke der nede. Ellers vil det bestemt komme. Forholdet er nemlig det, at man der nede fra har udtalt til mig, at man agter at søge et Tilskud dertil paa Finanslovsforslaget i Aar. Jeg ser ikke nogen Bevilling dertil, og jeg antager da, at Andragendet ikke er kommet i rette Tid. Paa Kirkevæsenets Omraade ere Forholdene i Hamborg saa daarlige som muligt. Der bor mange Danske i Hamborg, der findes altid mindst en 150 Sømænd der, og til lige kommer der mange unge danske Handelsmænd og Haandværkssvende dertil. Den Maade, hvorpaa de Danske i Hamborg for Øjeblikket have deres Gudstjeneste ordnet, er den, at den danske Forening der nede selv lønner sin Præst og dennes Assistent, medens Menighedskassen afholder de andre Udgifter. Gudstjenesten afholdes i et tysk Missionshus, men hvad der er det værste er, at den Læse- og Skrivesal, de danske Søfolk have der nede, er tarvelig og primitiv og ligger i et Kvarter, hvor den absolut ikke burde drage disse mest unge Mennesker hen. Det vil ikke være saa let en Sag at faa bygget, idet den Grund, der skulde bygges paa, bliver kostbar, da den skal ligge i Nærheden af Havnen. Men man har allerede der nede samlet 20,000 Reichsmark, og jeg tvivler ikke om, at saa snart de faa at vide, at Rigsdagen vil stille sig velvilligt til deres Andragende, vil der skaffes et ikke saa lidt større Beløb. Jeg tænker mig, at hvis man herfra vil yde et Tilskud til denne Kirke med tilhørende Forsamlingslokaler for danske Søfolk og danske Haandværkere, der ere rejste der ned, et Lokale, hvor de ikke alene skulle kunne læse og skrive men ogsaa faa noget at spise, hvorved man kan forhindre, at de blive drevne hen paa de Steder, de helst ikke skulde komme, vil Kapitalen sikkert kunne skaffes til Veje der nede, indtil Tilskuddene successivt kunne blive afdragne. Jeg tror, at det er et Krav, som ikke er urimeligt, naar man tænker paa, hvilket stort

Antal Danske der altid er til Stede i Hamborg, og det vil være saa meget des rimeligere, som Svenskerne have faaet deres eget Forsamlingslokale og Kirke for Søfolk og lignende og de der boende Svenske, og saa meget mere, som de Danske ikke ere i Stand til paa det Omraade at kunne arbejde sammen med en anden Nation, idet den Betingelse, som tidligere var til Stede, at de kunde bygge i Fællesskab, røg i Lyset den Dag, da den hamborgske Kommunalbestyrelse nægtede fri Byggegrund; thi da trak disse andre sig tilbage og byggede for sig selv alene. Jeg henstiller nu dette til den højtærede Kultusministers Overvejelse, idet jeg haaber paa hans største Velvillie for denne Sag.

Endelig skal jeg paa Opfordring fra forskellige Sider rette en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister. Alle vide jo, hvilke Diskussioner der i Bladene have været om Kødangelen i Tyskland, og mange her i denne Sal vide naturligvis bedre end jeg, hvor stor en Interesse det har for Landbruget, at Forholdene for Udførselen af Kreaturer til Tyskland blive lettede og forbedrede saa meget som muligt. Jeg skal derfor blot tillade mig at rette en bestemt Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister. Jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Landbrugsminister vil gøre og har gjort, hvad der er muligt. Men det vil være af Betydning, at der i denne Sal kommer Udtalelser fra Landbrugsministeren. Forespørgselen lyder saaledes: „Bliver der fra vor Side gjort, hvad gøres kan, for at lette vor Eksport til Tyskland?“

Jeg skal dernæst, før jeg gaar over til den højtærede Trafikminister, blot rette en Tak til det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen), fordi han forleden Aften bragte en Sag frem, som jeg er glad for, kom frem. Jeg sigter til den højtærede Trafikministers Udtalelser i Fjor i det høje Landsting, da det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Stilling) rettede en Forespørgsel om en egentlig Fridag for de ved Jernbanen ansatte. Det ærede Medlem for Helsingør læste op, hvad den højtærede Trafikminister i Fjor svarede, saa jeg behøver ikke at gøre det. Jeg skal kun til den højtærede Trafikminister rette den samme Forespørgsel som den, det ærede Medlem for Helsingør rettede til ham.

Jeg skal dernæst gaa over til den højtærede Trafikminister for i Anledning af det Svar, jeg af ham fik forleden, at sige, at det gamle Ord: Som man raaber i Skoven, faar man Svar, ikke altid viser sig at